

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Barbara Baran
Sędziowie:	SSA Hanna Nowicka de Poraj (spr.) SSA Sławomir Jamróg
Protokolant:	sekr.sądowy Katarzyna Rogowska

po rozpoznaniu w dniu 18 maja 2017 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa Skarbu Państwa - Starosty (...)

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w L.

o zapłatę

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach

z dnia 7 października 2016 r. sygn. akt I C 1256/14

1. oddala apelację;

2. zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę 5 400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSA Hanna Nowicka de Poraj SSA Barbara Baran SSA Sławomir Jamróg

I ACa 1745/16

UZASADNIENIE

Powód Skarb Państwa – Starosta (...) domagał się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. w L. kwoty **1.114.986,60** złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu, tytułem wynagrodzenia za bezumowne korzystanie przez pozwanego z nieruchomości gruntowych stanowiących położone w S. działki o numerach: (...)za okres od 1 kwietnia 2003 roku do 30 września 2011 roku oraz od 1 lipca 2012 roku do 31 grudnia 2013 roku. Domagał się też zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód podał, że jest właścicielem wskazanych wyżej nieruchomości o łącznej powierzchni 3.340 m². Nie nieruchomościach tych usytuowane są stacje transformatorowe stanowiące własność pozwanego. Pozwanemu nie przysługuje tytuł prawny uprawniający go do korzystania z tych gruntów.

Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa, na podstawie art. 8b ustawy z dnia 8 lipca 2005 roku o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (t.j. Dz.U. z 2013 r., poz. 1150), pismem z dnia 4 kwietnia 2014 roku jeszcze przed wszczęciem postępowania w niniejszej sprawie przekazała ją do prowadzenia powodowi.

Pozwany (...) S.A. w L. wniósł oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na swoją rzecz od powoda kosztów procesu.

Pozwany przyznał, że urządzenia stanowiące stacje transformatorowe są usytuowane na nieruchomościach będących własnością powoda (za wyjątkiem niezabudowanej działki nr (...)). Pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia za okres od dnia 1 kwietnia 2003 roku do dnia poprzedzającego dzień, w którym upływa dziesięć lat od daty wniesienia powództwa. Wskazując szeroko na okoliczności objęcia nieruchomości powoda w posiadanie zależne, pozwany podniósł zarzut zasiedzenia służebności, w zakresie odpowiadającym aktualnie służebności przesyłu. Wskazał, że termin zasiedzenia upłynął z dniem 1 października 2010 roku, za wyjątkiem działki nr (...), gdzie – mając na uwadze datę odbioru stacji – termin zasiedzenia upłynął z dniem 12 lipca 2011 roku. Z ostrożności procesowej pozwany zakwestionował również wysokość żadanego wynagrodzenia, jako niewykazanego przez powoda. Nie zgodził się zarówno z powierzchnią, za którą dochodzone jest wynagrodzenie, jak i z wysokością stawek.

W piśmie procesowym złożonym na rozprawie w dniu 27 lipca 2016 roku powód **rozszerzył** pierwotne żądanie i wniósł o zasądzenie od pozwanego dodatkowo kwoty **95.313,89 zł** wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22 lipca 2016 roku oraz o zasądzenie kosztów procesu. Na uzasadnienie swojego żądania wskazał, że wystawił pozwanemu faktury za bezumowne korzystanie w w/w nieruchomości za dalszy niż objęty pozwem okres, tj. od stycznia 2014 roku do czerwca 2016 roku.

Wyrokiem z dnia 7 października 2016 roku, sygn.. IC 1256/14, Sąd Okręgowy w Kielcach: I/ zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5 283, 94 zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi: - od kwoty 4 920, 99 zł, od dnia 9 maja 2014 roku i – od kwoty 362, 95 zł od dnia 22 lipca 2016 roku; II/ oddalił powództwo w pozostałej części; III/ zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 7 217 zł tytułem kosztów procesu.

W uzasadnieniu Sąd Okręgowy ustalił, że zarządzeniem nr 57 Prezesa Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1988 roku, z dniem 31 grudnia 1988 roku podzielono przedsiębiorstwa państwowe zgrupowane we Wspólnocie Energetyki i Węgla Brunatnego, w tym m.in. (...) w R.. Na skutek jego podziału utworzono czternaście przedsiębiorstw państwowych, w tym m.in. Zakład (...) z siedzibą w S..

Następnie zarządzeniem nr (...) Ministra Przemysłu z dnia 16 stycznia 1989 roku, z dniem 1 stycznia 1989 roku utworzono przedsiębiorstwo państwowe pod nazwą Zakład (...) z siedzibą w S., które powstało na skutek podziału przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą (...)

z siedzibą w R., na bazie Zakładu (...) w S.. W myśl § 2 zarządzenia, nowopowstałemu przedsiębiorstwu państwowemu przydzielono składniki mienia powstałego na skutek powyższego podziału, zgodnie z ustaleniami komisji powołanej w trybie określonym w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 30 maja 1988 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o nadzwyczajnych uprawnieniach i upoważnieniach dla Rady Ministrów.

W dniu 12 lipca 1993 roku doszło do przekształcenia przedsiębiorstwa państwowego Zakład (...) w S. w jednoosobową spółkę Skarbu Państwa, tj. Zakład (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w S.. Z kolei na mocy uchwały Walnego Zgromadzenia powyższej spółki z dnia 25 kwietnia 1995 roku doszło do zmiany jej nazwy na Zakłady (...) Spółka Akcyjna.

W dniu 7 grudnia 2006 roku zawiązano spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością pod nazwą (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą

w W.. Na mocy uchwały Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia powyższej spółki z dnia 22 czerwca 2007 roku doszło do zmiany jej aktu zawiązania w ten sposób, że w jego miejsce przyjęto akt założycielski, zgodnie z którym siedzibą spółki stała się miejscowość S..

W dniu 30 czerwca 2007 roku między Zakładami (...) S.A. z siedzibą w S. a (...) Spółką z o.o. z siedzibą w S. została zawarta umowa aportowego zbycia przedsiębiorstwa. Na mocy tej umowy doszło do wniesienia aportem przedsiębiorstwa Zakłady (...) S.A. w S. na pokrycie podwyższonego kapitału zakładowego (...) Spółka z o.o. w S. Jednym ze składników wskazanego aportu były budynki, budowlane oraz ruchomy majątek sieciowy związany z prowadzeniem przedsiębiorstwa sieciowego, obejmujący w szczególności urządzenia służące do doprowadzania lub odprowadzania prądu elektrycznego w rozumieniu art. 49 k.c., w tym poczynione nakłady inwestycyjne w tym zakresie.

Postanowieniem z dnia 6 sierpnia 2008 roku o sygn. KLX NS-REJ.(...)Sąd Rejonowy w (...) dokonał wpisu zmiany nazwy spółki z Zakłady (...) spółka z o.o.” na (...) spółka z o.o.”.

Spółka (...) sp. z o.o.

z siedzibą w S. została następnie przejęta w trybie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h. przez (...) S.A. w L., co nastąpiło na mocy uchwał nadzwyczajnych walnych zgromadzeń powyższych spółek podjętych w dniu 16 sierpnia 2010 roku.

Kolejno ustalił Sąd Okręgowy, że Skarb Państwa jest właścicielem następujących nieruchomości stanowiących działki gruntu położone w S., dla których Sąd Rejonowy w S. prowadzi księgi wieczyste: 1/ nr (...) o pow. 0,0053 ha przy ulicy (...), która zabudowana jest stacją transformatorową (...), wybudowaną przez Zakład (...), oddaną do eksploatacji w dniu 18 października 1989 roku, (KW nr (...)); 2/ nr (...) o pow. 0,0133 ha przy ulicy (...), która zabudowana jest stacją transformatorową (...), wybudowaną przez (...) -Budowlaną Spółdzielnię Pracy w S. i przekazaną do eksploatacji Zakładowi (...) w dniu 15 czerwca 1973 roku, (KW nr (...)); 3/ nr (...) o pow. 0,0023 ha przy alei (...), która zabudowana jest stacją transformatorową (...), (KW nr (...)); (...) o pow. 0,0061 ha przy alei (...), która zabudowana jest stacją transformatorową (...), (KW nr (...)); 5/ nr (...) o pow. 0,0126 ha przy ulicy (...), która zabudowana jest stacją transformatorową „Osiedle (...)”, przekazaną do eksploatacji Zakładowi (...), (KW nr (...)); 6/ nr (...) o pow. 0,0172 ha przy ulicy (...), która zabudowana jest stacją transformatorową (...), przekazaną do eksploatacji Zakładowi (...) w dniu 9 lutego 1973 roku, (KW nr (...)); 7/ nr (...) o pow. 0,0081 ha przy ulicy (...), która zabudowana jest stacją transformatorową Ośrodek (...), wybudowaną przez Zakład (...), oddaną do eksploatacji w dniu 12 czerwca 1990 roku, (KW nr (...)); 8/ nr (...) o pow. 0,0150 ha przy alei (...), która zabudowana jest stacją transformatorową (...), przekazaną do eksploatacji Zakładowi (...) w dniu 15 lutego 1974 roku, (KW nr (...)); 9/ nr (...) o pow. 0,0198 ha przy alei (...), która zabudowana jest stacją transformatorową (...), przekazaną do eksploatacji Zakładowi (...) w dniu 21 maja 1975 roku, (KW nr (...)); 10/ nr (...) o pow. 0,0103 ha przy alei (...), która zabudowana jest stacją transformatorową (...), przekazaną do eksploatacji Zakładowi (...) w dniu 19 maja 1981 roku, (KW nr (...)); 11/ nr (...) o pow. 0,0140 ha przy ulicy (...), która zabudowana jest stacją transformatorową (...), wybudowaną przez Zakład (...), oddaną do eksploatacji w dniu 11 lipca 1991 roku, (KW nr (...)); 12/ nr (...) o pow. 0,0085 ha przy ulicy (...), która zabudowana jest stacją transformatorową (...), oddaną do eksploatacji Zakładowi (...) w dniu 9 listopada 1974 roku, (KW nr (...)); 13/ nr (...) o pow. 0,0017 ha przy ulicy (...), która stanowi drogę dojazdową do stacji transformatorowej zlokalizowanej na działce (...), (KW nr (...)); 14/ nr (...) o pow. 0,0099 ha przy ulicy (...), która zabudowana jest stacją transformatorową (...), przekazaną do eksploatacji Zakładowi (...) w dniu 21 grudnia 1976 roku, (KW nr (...)); 15/ nr (...) o pow. 0,0081 ha przy ulicy (...), która zabudowana jest stacją transformatorową (...), oddaną do eksploatacji Zakładowi (...) w dniu 30 czerwca 1982 roku, (KW nr (...)); 16/ nr (...) o pow. 0,0059 ha przy ulicy (...), która zabudowana jest stacją transformatorową Liceum Medyczne, (KW nr (...)); 17/ nr (...) o pow. 0,0076 ha przy ulicy (...), która zabudowana jest stacją transformatorową (...), przekazaną do eksploatacji Zakładowi (...) w dniu 9 stycznia 1981 roku, (KW nr (...)); 18/ nr (...) o powierzchni 0,0107 ha przy ulicy (...), która zabudowana jest stacją transformatorową (...), oddaną do eksploatacji Zakładowi (...) w dniu 22 czerwca 1981 roku, (KW nr (...)); 19/ nr (...) o pow. 0,0087 ha przy ulicy (...), która zabudowana jest stacją transformatorową (...), oddaną do eksploatacji Zakładowi (...) w dniu 5 stycznia 1983 roku, (KW nr (...)); 20/ nr (...) o pow. 0,0060 ha przy ulicy (...), która zabudowana jest stacją transformatorową (...), przekazaną do eksploatacji Zakładowi (...), (KW nr (...)); 21/ nr (...) o pow. 0,0042

ha przy ulicy (...), która zabudowana jest stacją transformatorową (...), przekazaną do eksploatacji Zakładowi (...), (KW nr (...)); 22/ nr (...)o pow. przy ulicy (...), która zabudowana jest stacją transformatorową (...), przekazaną do eksploatacji Zakładowi (...) w dniu 14 września 1981 roku, (KW nr (...)); 23/ nr (...)o pow. 0,0137 ha przy ulicy (...), która zabudowana jest stacją transformatorową (...), oddaną do eksploatacji Zakładowi (...) w dniu 31 lipca 1986 roku, (KW nr (...)); 24/ nr (...) o pow. 0,0266 ha przy ulicy (...), która zabudowana jest stacją transformatorową (...), (KW nr (...)); 25/ nr (...)o powierzchni 0,0134 ha przy ulicy (...), która zabudowana jest stacją transformatorową (...), oddaną do eksploatacji Zakładowi (...) w dniu 9 maja 1984 roku, dla której to nieruchomości Sąd Rejonowy wS.prowadzi księgę wieczystą o numerze (...); 26/ nr(...)o pow. 0,0136 ha przy ulicy (...), która zabudowana jest stacją transformatorową (...), oddaną do eksploatacji Zakładowi (...) w dniu 30 grudnia 1987 roku, (KW nr (...)); 27/ nr (...)o pow. 0,0131 ha przy ulicy (...), która zabudowana jest stacją transformatorową (...), przekazaną do eksploatacji Zakładowi (...) w dniu 12 października 1982 roku, (KW nr (...)); 28/ nr (...)o pow. 0,0104 ha przy ulicy (...), która zabudowana jest stacją transformatorową (...), oddaną do eksploatacji Zakładowi (...) w dniu 22 września 1986 roku, (KW nr (...)); 29/ nr(...)o pow. 0,0240 ha przy ulicy (...), która zabudowana jest stacją transformatorową (...), wybudowaną przez Zakład (...), (KW nr (...)); 30/ nr (...)o pow. 0,0058 ha przy ulicy (...), która zabudowana jest stacją transformatorową (...), przekazaną do eksploatacji Zakładowi (...), (...); 31/ nr (...) o pow. 0,0094 ha przy ulicy (...), która zabudowana jest stacją transformatorową (...), przekazaną do eksploatacji Zakładowi (...), (KW nr (...)).

Powyższe nieruchomości, za wyjątkiem oznaczonej numerem(...), zabudowane są stacjami transformatorowymi, stanowiącymi obecnie własność spółki (...) S.A.

z siedzibą w L. i znajdującymi się w jej użytkowaniu. Działka (...) stanowi natomiast drogę dojazdową do stacji transformatorowej zlokalizowanej na działce (...). Poszczególne działki zostały wydzielone z istniejących nieruchomości w uzgodnieniu z (...) S.A. z siedzibą w L. lub jej poprzednikami prawnymi na potrzeby posadowienia stacji transformatorowych. Decyzje w przedmiocie ich podziału oraz w zakresie wydzielonej powierzchni również nie były skarżone przez poprzednika prawnego pozwanego. Powierzchnie tych działek wynoszą od 17 m⁽²⁾ (działka nr (...)) do 140 m⁽²⁾ (działka nr (...)).

Wynagrodzenie z tytułu bezumownego użytkowania nieruchomości obejmującej działkę o numerze (...)za okres od dnia 8 maja 2004 roku do dnia 30 czerwca 2016 roku wynosi łącznie 5.283,94 zł, zaś jego wysokość w poszczególnych latach wyniosła: 458,02 zł za 2004 rok (tj. za okres od 8 maja do 31 grudnia), 550,80 zł za 2005 rok, po 612 zł za 2006 i 2007 rok, po 673,20 zł za lata 2008-2010, 550,80 zł za 2011 rok (tj. za okres od 1 stycznia do 30 września), 72,59 zł za 2012 rok (tj. za okres od 1 lipca do 31 grudnia), po 145,18 zł za lata 2013-2015 oraz 72,59 zł za okres od dnia 1 stycznia do 30 czerwca 2016 roku.

Pismem z dnia 7 listopada 2011 roku, Starosta (...) poinformował pozwanego o bezumownym użytkowaniu 32 działek o łącznej powierzchni 0,3563 ha oraz obciążył miesięczną opłatą w wysokości 11,500 zł netto za korzystanie z nich w okresie od 1 do 31 października 2011 roku, przesyłając jednocześnie wykaz nieruchomości zabudowanych stacjami transformatorowymi oraz fakturę VAT. Pozwany, nie znajdując uzasadnienia do zapłaty powyższej kwoty, odesłał otrzymaną fakturę, wobec czego pismem

z dnia 16 grudnia 2011 roku Starosta (...) po raz kolejny zwrócił się do niego o uregulowanie wskazanej wyżej należności. Co miesiąc przysyłał mu również kolejne faktury. Pozwany odmówił jednak zapłaty, wskazując przy tym, że jest zainteresowany uregulowaniem korzystania z gruntu zajętego przez stacje transformatorowe poprzez nabycie prawa własności przedmiotowych działek wraz z ustanowieniem służebności przejścia i przejazdu.

W dniu 4 czerwca 2012 roku w siedzibie Starostwa Powiatowego w S. odbyło się spotkanie przedstawicieli obu stron w przedmiocie sprzedaży działek należących do Skarbu Państwa, a zabudowanych stacjami transformatorowymi stanowiącymi własność pozwanego i przez niego użytkowanymi. Ponieważ strony nie uzgodniły stanowiska i nie doszły do porozumienia, powód wystawił faktury dotyczące wynagrodzenia za bezumowne korzystanie ze wykazanych nieruchomości i przesłał je pozwanemu. W dniu 12 października 2012 roku wystąpił natomiast do Sądu Okręgowego w Kielcach z pozwem o zasądzenie od (...) S.A. w L. kwoty 118.449 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia

pozwu do dnia zapłaty tytułem w/w wynagrodzenia za okres od dnia 1 października 2011 roku do dnia 30 czerwca 2012 roku.

W dniu 24 maja 2013 roku Starosta (...) wystawił notę księgową nr (...) za okres od dnia 1 kwietnia 2003 roku do dnia 30 września 2011 roku na łączną kwotę 908.800,50 zł, którą – wraz ze szczegółowym wyliczeniem opłat – przesłał pozwanemu. Nadto nadal wystawiał faktury VAT, które również mu doręczał. Pozwany odesłał jednak znaczną część wskazanych wyżej dokumentów, nie regulując wynikających z nich należności.

Materialnoprawna ocena powyższych faktów doprowadziła Sąd Okręgowy do wniosku, że powództwo zasługuje na uwzględnienie jedynie w znikomej części.

Skarb Państwa jest właścicielem wskazanych w pozwie trzydziestu jeden działek, natomiast (...) S.A. w L. korzysta z nich w zakresie używania posadowionych na ich terenie urządzeń energetycznych w postaci stacji transformatorowych, zaś w przypadku działki oznaczonej numerem (...) – w zakresie dojazdu do stacji transformatorowej zlokalizowanej na działce (...). Wskazane stacje zostały wybudowane i oddane do eksploatacji w latach 60-tych, 70-tych oraz 80-tych, na specjalnie w tym celu wydzielonym gruncie, stanowiącym odrębne nieruchomości. Pozwany nie wykazał jednak, aby którakolwiek z nich posadowiona została na podstawie zawartej umowy cywilnoprawnej

będź za zezwoleniem właściwego organu wydanego w trybie art. 35 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości bądź na mocy późniejszych ustaw wywłaszczeniowych.

Skuteczny jednak okazał się podniesiony przez pozwanego zarzut zasiedzenia służebności, w zakresie 30 z 31 działek objętych niniejszym pozwem (oprócz nieruchomości stanowiącej działkę nr (...)), jednakże z uwagi na daty, z upływem których doszło do zasiedzenia, jego przedmiotem nie była służebność gruntowa odpowiadająca treści służebności przesyłu lecz służebność przesyłu uregulowana w art. 305⁽¹⁾-305⁽⁴⁾ k.c.

Sąd Okręgowy nawiązał do utrwalonego w orzecznictwie sądów powszechnych poglądu o możliwości nabycia przez zasiedzenie przed 3 sierpnia 2008 roku służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu – uregulowanej już po tej dacie

w art. 305¹-305⁴ k.c. – ku czemu podstawą są przepisy art. 352 k.c. oraz art. 292 k.c. w zw.

z art. 172 k.c. Kolejno Sąd Okręgowy odwołał się do treści art. 305⁴ k.c., który stanowi, że do służebności przesyłu stosuje się odpowiednio przepisy o służebnościach gruntowych. Z kolei ze względu na odpowiednie stosowanie do nabycia przez zasiedzenie służebności gruntowej przepisów o nabyciu własności nieruchomości przez zasiedzenie (art. 292 k.c.), dla stwierdzenia nabycia przez zasiedzenie służebności przesyłu niezbędne jest spełnienie łącznie dwóch przesłanek, tj.: posiadania służebności oraz upływu czasu, którego długość zależy od dobrej lub złej wiary posiadacza w chwili objęcia służebności w posiadanie. Sąd podkreślił, że posiadania prowadzącego do zasiedzenia służebności gruntowej nie należy utożsamiać z posiadaniem prowadzącym do nabycia przez zasiedzenie własności nieruchomości. Zgodnie z treścią art. 352 k.c., kto faktycznie korzysta z cudzej nieruchomości w zakresie odpowiadającym treści służebności, jest posiadaczem służebności, a do posiadania służebności przepisy o posiadaniu rzeczy stosuje się tylko odpowiednio. Posiadanie prowadzące do zasiedzenia służebności gruntowej, w tym służebności przesyłu, to faktyczne korzystanie z gruntu w takim zakresie i w taki sposób, w jaki czyniłaby to osoba, której przysługuje służebność, zaś władanie w zakresie służebności gruntowej kwalifikuje się, zgodnie z treścią art. 336 k.c., jako posiadanie zależne.

Sąd zauważył, że nieruchomości objęte żądaniem pozwu były i nadal są przedmiotem własności Skarbu Państwa. W konsekwencji, w świetle przepisów obowiązujących w poprzednim systemie prawnym, nie było dopuszczalne obciążenie tych nieruchomości ograniczonym prawem rzeczowym na rzecz przedsiębiorstwa państwowego (zasada jednolitej własności państwowej z art. 128 k.c.). Dopuszczenie przedsiębiorstwa państwowego prowadzącego zakład energetyczny do korzystania z nieruchomości Skarbu Państwa nie mogło prowadzić do jakiegokolwiek ograniczenia uprawnień właścicielskich Skarbu Państwa. Uprawnienie przedsiębiorstwa energetycznego do budowy urządzeń przesyłowych i ich eksploatacji, połączone z ustanowieniem po stronie właściciela obowiązku znoszenia takiego stanu, tj. przebiegu urządzeń, mogło jednak wynikać z decyzji wydanej

na podstawie przepisów ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. z 2000 r., nr 46, poz. 543 ze zm.), poprzednio ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 r.

o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości (Dz.U. z 1991 r., nr 30, poz. 127),

a jeszcze wcześniej ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości (Dz.U. z 1974 r., nr 10, poz. 64). Pozwany takiej decyzji w stosunku do żadnej z nieruchomości nie przedstawił, zaś decyzjami dającymi takie uprawnienia niewątpliwie nie są decyzje zatwierdzające plany realizacyjne dotyczące budowy niektórych stacji transformatorowych.

Kwestia dobrej lub złej wiary posiadacza nieruchomości, oceniana jest według stanu z chwili objęcia w posiadanie. Z tego też powodu analiza zarzutu zasiedzenia służebności wymagała w pierwszej kolejności ustalenia, w jakiej dacie nastąpiło objęcie w posiadanie nieruchomości Skarbu Państwa przez poprzednika prawnego pozwanego, a konkretnie przez Zakład (...) z siedzibą w S., tj. przedsiębiorstwo państwowe utworzone z dniem 1 stycznia 1989 r. w oparciu o zarządzenie nr (...) Ministra Przemysłu z dnia 16 stycznia 1989 r., na skutek podziału przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą (...)

z siedzibą w R.. W ocenie Sądu okręgowego, z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika jednoznacznie, iż budowa wskazanych w pozwie stacji transformatorowych, która nastąpiła jeszcze przed uchyceniem art. 128 k.c. W okresie obowiązywania tego przepisu w pierwotnym jego brzmieniu (to jest do dnia 31 stycznia 1989 roku), państwowe osoby prawne wykonywały w stosunku do mienia państwowego uprawnienia przysługujące niepodzielnie państwu, a zatem obejmowanie tych nieruchomości we władanie i budowa na nich urządzeń nie mogą być traktowane jako objęcie tych nieruchomości w posiadanie przez osobę trzecią. Skarb Państwa był bowiem nie tylko właścicielem, ale i posiadaczem rzeczy znajdujących się w zarządzie państwowych osób prawnych (osób trzecich). Uchylenie art. 128 k.c. w pierwotnym jego brzmieniu, co miało miejsce w dniu 1 lutego 1989 roku, nie spowodowało uwłaszczenia z tym dniem państwowych osób prawnych co do składników mienia państwowego pozostających w ich zarządzie. Uwłaszczenie tych osób nastąpiło dopiero na podstawie przepisów ustawy

z dnia 29 września 1990 roku o zmianie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczeniu nieruchomości oraz przepisów określających ustrój majątkowy państwowych osób prawnych. W konsekwencji, dopóki uwłaszczenie to nie nastąpiło, państwowe osoby prawne wykonywały w odniesieniu do składników mienia państwowego, którym dotychczas zarządzały, jedynie uprawnienia Skarbu Państwa. Skoro zatem do dnia 1 października 1990 roku nie można było mówić o posiadaniu nieruchomości państwowych przez państwowe osoby prawne, to nieruchomości takie objęte przez te osoby we władanie nie stanowiły objęcia w posiadanie,

a w konsekwencji nie znajduje do tych wydarzeń zastosowania ocena dobrej lub złej wiary związanej z takim aktem.

O posiadaniu tych nieruchomości można mówić dopiero od 1990 roku a okoliczności związane z powstaniem tego stanu w tej dacie decydować będą o dobrej lub złej wierze w rozumieniu art. 172 k.c. Sąd zwrócił uwagę, że władające wówczas przedmiotowymi nieruchomościami przedsiębiorstwo energetyczne nie zmieniło ani zakresu tego władania, ani też sposobu dotychczasowego używania tych nieruchomości, co dawało podstawy do przeświadczenia, że władanie takie jest zgodne z wolą właściciela, to jest Skarbu Państwa. Dla tego też Sąd Okręgowy uznał, że z dniem 1 października 1990 roku przedsiębiorstwo objęło te nieruchomości w posiadanie w dobrej wierze. Dobrej wiary zasiadającego posiadacza nie wyłącza wiedza o prawie własności przysługującym osobie trzeciej, w szczególności gdy ingerowanie w cudzą własność w zakresie odpowiadającym służebności rozpoczęło się w takich okolicznościach, które usprawiedliwiały przekonanie posiadacza, że nie narusza on cudzego prawa. W ocenie Sądu, okoliczności powyższe dawały podstawy do przyjęcia, że do nabycia przez zasiedzenie służebności przesyłu znajdował zastosowanie okres dwudziestoletni, przewidziany art. 172 § 1 k.c. w zw. z art. 352 k.c. w zw. art. 292 k.c. oraz w zw. z art. 305⁴ k.c. liczony właśnie od dnia 1 października 1990 roku.

Kolejno Sąd Okręgowy wskazał, że dla stwierdzenia nabycia ograniczonego prawa rzeczowego, a więc także służebności przesyłu, każdorazowo, w indywidualnych okolicznościach danej sprawy, przedmiotem szczegółowych ustaleń i ocen Sądu muszą być: status organizacyjno-prawny posiadacza (przedsiębiorstwa państwowego), jego kwalifikacja jako państwowej osoby prawnej, zmiany relacji prawnych między Skarbem Państwa

a przedsiębiorstwem państwowym, jednoosobową spółką Skarbu Państwa i spółką kapitałową prawa handlowego z udziałem Skarbu Państwa lub spółki Skarbu Państwa oraz sposób przeniesień posiadania między kolejnymi władającymi w zakresie odpowiadającym treści tego ograniczonego prawa rzeczowego. Pozwany wykazał każdą z w/w okoliczności. Z przedstawionych przez niego dokumentów wynika jednoznacznie, w jakiej formie prawnej działał Zakład (...) z siedzibą w S. oraz jego następcy prawni. Pozwany wykazał również wszystkie przekształcenia wskazanego wyżej przedsiębiorstwa państwowego, a także ich konsekwencje dla posiadanych przez niego praw, w tym wówczas służebności gruntowej odpowiadającej treścią służebności przesyłu, a dotyczących nieruchomości objętych niniejszym pozwem. Bezsprzeczne jest, że nieruchomości te są od 1 października 1990 roku – oraz od 12 lipca 1991 roku w przypadku działki oznaczonej numerem (...) – w nieprzerwanym posiadaniu poprzedników prawnych pozwanego. Sam powód – po przeprowadzonej przez niego inwentaryzacji – zdaje się to zauważać. Nie twierdzi zresztą, że ktoś inny władał tymi nieruchomościami. Z tej przyczyny można przyjąć, że pozwanemu służy skutecznie względem Skarbu Państwa prawo do posiadania wszystkich nieruchomości wskazanych w pozwie – za wyjątkiem nieruchomości stanowiącej działkę oznaczoną nr (...) – w zakresie odpowiadającym służebności przesyłu. Pozwany trafnie zatem wskazał, że termin zasiedzenia przedmiotowej służebności upłynął z dniem 1 października 2010 roku, za wyjątkiem działki nr (...) gdzie – mając na uwadze datę odbioru stacji transformatorowej – termin zasiedzenia upłynął z dniem 12 lipca 2011 roku. Pozwany (...) S.A. z siedzibą w L. zasiedział zatem w powyższych terminach wskazaną służebność w stosunku do wszystkich nieruchomości objętych pozwem – za wyjątkiem wymienionej już nieruchomości stanowiącej działkę nr (...). Nieruchomość ta nie jest zabudowana stacją transformatorową ani innymi urządzeniami przesyłowymi należącymi obecnie do pozwanego, a jedynie stanowi drogę dojazdową do stacji transformatorowej zlokalizowanej na działce (...). W tym celu została wydzielona, a więc winna być traktowana jako obejmująca obszar niezbędny do korzystania z tej stacji. Trzeba mieć również na uwadze, że obie wymienione wyżej działki stanowią jedną nieruchomość, objętą księgą wieczystą nr (...). Pozwany nie przeczył, że wydzielenie poszczególnych nieruchomości, a następnie założenie dla nich ksiąg wieczystych, było związane z budową stacji transformatorowych i obejmowało obszar służący właściwemu z nich korzystaniu.

Nie wykazał również, że droga urządzona na działce (...) służyła jeszcze innym celom, poza zapewnieniem dostępu do stacji transformatorowej, a zatem jej urządzenie nie wyłączało korzystania z tej działki przez właściciela dla innych celów.

Konkludując Sąd Okręgowy uznał, że żądanie zapłaty za bezumowne korzystanie z nieruchomości oznaczonej jako działka nr (...) jest zasadne, w oparciu o przepisy art. 224 § 2 k.c. i art. 225 k.c. w zw. z art. 352 k.c. Powód nie jest jednak uprawniony do dochodzenia tego wynagrodzenia za cały okres wskazany w pozwie oraz w piśmie z dnia 27 lipca 2016 roku. Pozwany trafnie bowiem podniósł, że roszczenie Skarbu Państwa uległo przedawnieniu w zakresie wynagrodzenia za okres od dnia 1 kwietnia 2003 roku do 7 maja 2004 roku. Powód wystąpił z pozwem w niniejszej sprawie w dniu 8 maja 2014 roku, a zatem jego roszczenie za okres przekraczający dziesięć lat przed wytoczeniem powództwa uległo już przedawnieniu na mocy art. 118 k.c. Tym samym powodowi należy się wynagrodzenie za korzystanie przez pozwanego w powyższej działce w okresie od dnia 8 maja 2014 roku do czerwca 2016 roku, które Sąd okręgowy obliczył w oparciu o dane przedstawione przez powoda. Łącznie wynagrodzenie to wynosi 5.283,94 zł, co znalazło swój wyraz w punkcie I zaskarżonego wyroku.

Jako podstawę rozstrzygnięcia w przedmiocie ustawowych odsetek za opóźnienie w spełnieniu tego świadczenia Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o przepis art. 481 § 1 k.c.

W pozostałej części powództwo Skarbu Państwa zostało oddalone o czyn Sąd Okręgowy orzekł w punkcie II wyroku.

O kosztach procesu Sąd ten orzekł jak w orzeczonej w punkcie III, wskazując jako podstawę prawną w tej części art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i przedstawiając szczegółowe wyliczenia w tym przedmiocie. Sąd wskazał, że wprawdzie powództwo zostało oddalone tylko częściowo, jednakże stosownie do treści art. 100 k.p.c., zdaniem drugie, sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, m.in. jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania. Z taka sytuacja mamy do czynienia w rozpoznawanej sprawie.

Wyrok sądu Okręgowego **zaskarżyła apelacją strona powodowa**, podając, że zaskarża go w całości. Jednakże jak wynika z treści uzasadnienia apelacji zaskarżenie dotyczy tej części orzeczenia, którą powództwo oddalono na koszt powoda. Zaskarżonemu wyrokowi apelujący zarzucił;

1/ naruszenie art. 224 par. 2 i 225 w zw. z art. 352 par. 2 i art. 230 k.c. poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie co ustalonego w sprawie stanu faktycznego co skutkowało niezasadzeniem wynagrodzenia w wysokości dochodzonej przez powoda;

2/ naruszenie art. 5 k.c. przez jego niezastosowanie do ustalonego w sprawie stanu faktycznego, co skutkowało udzieleniem ochrony prawnej działaniu pozwanego, polegającemu na wieloletnim niepłaceniu za korzystanie z cudzego gruntu pomimo, że działanie to stanowi nadużycie prawa i jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego;

3/ naruszenia art. 233 par. 1 k.p.c. przez brak wszechstronnego rozważenia zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i odmówienie mu mocy dowodowej;

4/ naruszenie art. 230 k.p.c. polegające na pominięciu tego, że wysokość stawek wynagrodzenia za bezumowne korzystanie przez stronę pozwaną z nieruchomości stanowiących własność powoda została przyznana przez pozwanego w sposób konkludentny wobec niekwestionowania przez pozwanego w toku procesu tego faktu;

5/ naruszenie art. 233 par. 1 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c. poprzez nieoparcie wyroku na opinii biegłego.

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości przez uwzględnienie powództwa i orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania odwoławczego. Ewentualnie pozwany domagał się uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, przy uwzględnieniu kosztów postępowania odwoławczego.

SĄD AEPALCYJNY ZWAŻYŁ CO NASTĘPUJE.

Apelacja powoda jest bezzasadna.

Ustalenia faktyczne Sądu I instancji są prawidłowe. Apelacja nie zawiera zarzutów zmierzających do podważenia tych ustaleń – Sąd Apelacyjny uznaje je za własne. Z ustaleń tych wynika, że pozwany jest następcą prawnym przedsiębiorstwa państwowego – Zakład (...) wydzielonego ze Wspólnoty Energetyki i Węgla Brunatnego ((...)w R.), które to przedsiębiorstwo w latach 60., 70., i 80. wybudowało na nieruchomościach powoda stacje transformatorowe. Urządzenia te stanowiły część składową przedsiębiorstwa energetycznego i były, w dacie ich budowy, własnością Skarbu Państwa, podobnie jak nieruchomości na których je posadowiono. W uzasadnieniu apelacji powód, po raz kolejny, podnosi, że pozwany nie przedstawił decyzji administracyjnej, która stanowiłaby podstawę do korzystania przez poprzednika prawnego pozwanego z nieruchomości Skarbu Państwa. Twierdzenie to jest zgodne z prawdą, wszak poza sporem jest, że pozwany nie uzyskał decyzji administracyjnych wydanych w trybie ustaw uwłaszczeniowych z roku 1958, 1985 bądź 1997 – wynika to z rozważań prawnych Sądu Okręgowego, gdzie dane tych ustaw zostały szczegółowo przedstawione. Gdyby pozwany uzyskał decyzję administracyjną zezwalającą na korzystanie z nieruchomości powoda, jego tytuł prawny w tym zakresie nie budziłby żadnych wątpliwości a składanie zarzutu zasiedzenia byłoby bezprzedmiotowe. Zgłoszenie zarzutu zasiedzenia nastąpiło z tej właśnie przyczyny, że tytuł prawny pozwanego do nieruchomości powoda nie został do tej pory w żaden sposób ustanowiony, bądź ustalony.

Sąd Okręgowy prawidłowo ocenił zgłoszony przez pozwanego zarzut zasiedzenia. Termin zasiedzenia przez pozwanego służebności przesyłu niewątpliwie upłynął, z tym jedynie zastrzeżeniem, że jego bieg – w cenie Sadu Apelacyjnego – rozpoczął się w dniu 5 grudnia 1990 r, nie w dniu 1 października 1990 roku – jak przyjął Sąd Okręgowy.

Należy zgodzić się z Sądem Okręgowym, że do czasu, gdy w polskim systemie prawnym obowiązywała zasada jednolitej władzy państwowej (art. 128 k.c.) zasiedzenie przez przedsiębiorstwo – czy to własności, czy też ograniczonego prawa rzeczowego, jakim jest służebność – nie było możliwe. Art. 128 k.c. został znowelizowany ustawą z dnia 31 stycznia

1989 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny (Dz.U. Nr 3, poz. 11), a następnie uchylony ustawą dnia 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny (Dz.U. Nr 55, poz. 321). Zmiany te nie miały mocy wstecznej. Z dniem wejścia w życie pierwszej z w/w ustaw (1 października 1990 r) zniesiona została zasada, że jedynie Skarbowi Państwa może przysługiwać prawo własności mienia państwowego, w wyniku czego państwowe osoby prawne uzyskały zdolność prawną w zakresie nabywania składników majątkowych na własność. Zmiana art. 128 k.c. dokonana tą ustawą nie spowodowała jednak przekształcenia przysługujących państwowym osobom prawnym – z mocy przepisów kodeksu cywilnego i ustaw szczególnych – uprawnień do części mienia ogólnonarodowego, pozostających w ich zarządzie w dniu wejścia w życie tej ustawy. Dopiero w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 29 września 1990 r. o zmianie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości (Dz.U. Nr 79, poz. 464) uregulowano, że grunty stanowiące własność m.in. Skarbu Państwa, będące w dniu wejścia w życie ustawy w zarządzie państwowych osób prawnych innych niż Skarb Państwa, stawały się z tym dniem z mocy prawa przedmiotem użytkowania wieczystego. Prawo zarządu istniejące w dniu 5 grudnia 1990 r. po stronie państwowych osób prawnych, w stosunku do gruntów stanowiących własność m.in. Skarbu Państwa, przekształciło się więc z mocy prawa w prawo użytkowania wieczystego w rozumieniu kodeksu cywilnego, natomiast w odniesieniu do budynków, innych urządzeń i lokali znajdujących się na tych gruntach - w prawo własności (por. art. 2 ust. 2 w/w ustawy). Ustawa ta weszła w życie w dniu 5 grudnia 1990 r.

Zatem z dniem 5 grudnia 1990 roku poprzednik prawny powoda nabył będących w jego zarządzie nieruchomości oraz własność położonego na tych nieruchomościach majątku ruchomego. W konsekwencji jego posiadanie, w tej części, przekształciło się z dzierżenia w posiadanie odpowiadające treści użytkowania wieczystego. W odniesieniu do nieruchomości Skarbu Państwa będących przedmiotem niniejszego postępowania – gdzie usytuowane były części składowe przedsiębiorstwa pozwanego – dzierżenie przekształciło się w posiadanie odpowiadające treści służebności przesyłu, tj. posiadanie zależne, mogące prowadzić do zasiedzenia służebności. Koncepcję taką – opowiadającą się za przyjęciem daty 5 grudnia 1990 roku przedstawił Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 4 lipca 2014 r (II CSK 551/13, OSNC/7/72) a Sąd Apelacyjny w składzie rozpoznającym sprawę pogląd ten podziela. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażane były też inne poglądy. Wskazywano jednak wcześniejsze niż 5 grudnia 1990 r daty początku biegu zasiedzenia służebności (np. od dnia 1 lutego 1989 roku, to jest do dnia nowelizacji art. 128 k.c. – por. przegląd orzecznictwa w uzasadnieniu postanowienia Sadu Najwyższego z dnia 16 lutego 2017 r, I CSK 155/16, Lex nr 2269099).

Jak wynika z niezakwestionowanych ustaleń Sadu I instancji w dniu 5 grudnia 1990 roku wszystkie objęte żądaniem pozwu nieruchomości były już w posiadaniu Zakładu (...), a stacje transformatorowe były oddane do użytku – tym samym pozwany korzystał z nieruchomości powoda, jak posiadacz zależny w zakresie służebności odpowiadającej w swej treści służebności przesyłu (art. 305⁽¹⁾ – 305⁽⁴⁾). Wyjątkiem była nieruchomość stanowiąca działkę nr (...) gdzie stację transformatorową oddano do użytku w dniu 11 lipca 1991 roku tym samym posiadanie zależne pozwanego rozpoczęło się z tą datą.

Przyjęcie przez Sąd Okręgowy, że w dacie wniesienia pozwu upłynął już dwudziestoletni okres zasiedzenia oparte było na założeniu, że poprzednik prawny pozwanego objął każdą z nieruchomości, jako posiadacz w dobrej wierze. Apelujący kwestionuje powyższy pogląd, wywodząc, że pozwany jest w złej wierze, skoro w roku 2012 uczestniczył w spotkaniu z powodem, twierdząc, że jest zainteresowany uregulowaniem stanu prawnego nieruchomości zabudowanych stacjami transformatorowymi. Podtrzymał to stanowisko popierając wniosek o zawieszenie postępowania w tej sprawie, co w istocie nastąpiło postanowieniem Sadu Okręgowego z dnia 1 października 2014 roku. Zarzuty pozwanego są bezprzedmiotowe i nie mogą doprowadzić do obalenia działającego na korzyść pozwanego domniemania dobrej wiary ustanowionego art. 7 k.c. Trzeba bowiem mieć na względzie, że o dobrej lub złej wierze posiadacza decyduje chwila uzyskania posiadania; późniejsze zmiany świadomości posiadacza pozostają bez wpływu na tę ocenę i w konsekwencji na długość okresu niezbędnego do zasiedzenia (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 2003 r., III CZP 35/03, "Prokuratura i Prawo" 2004, nr 2, orzecznictwo, s. 32). O przypisaniu posiadaczowi dobrej lub złej wiary przy wykonywaniu posiadania decydują okoliczności opisujące jego stan świadomości w chwili objęcia władztwa nad rzeczą (por. postanowienie Sadu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2010 r., III CSK 57/10, "Izba Cywilna" 2011, nr 10, s. 41). W rozpoznawanej sprawie Sąd Okręgowy trafnie przyjął, że w dacie rozpoczęcia biegu terminu zasiedzenia poprzednik prawny pozwanego działał w

usprawiedliwionym przekonaniu, że jego władanie jest zgodne z wolą właściciela i nie narusza jego prawa. Taka ocena jest usprawiedliwiona. Wszak to za zgodą Skarbu Państwa jego nieruchomości zostały geodezyjnie podzielone na szereg mniejszych działek w celu posadowienia na ich stacji transformatorowych a budowę stacji poprzedziło wydanie stosownych pozwoleń prawnobudowlanych. Objęcie nieruchomości powoda w posiadanie nastąpiło zatem w dobrej wierze, czego konsekwencją jest, że termin zasiedzenia służebności przez powoda upłynął 5 grudnia 2010 roku a co do działki nr (...), w dniu 11 lipca 2011 roku. Materialnoprawna podstawa nabycia została prawidłowo wskazana przez Sad Okręgowy.

Podsumowując stwierdzić należy, że zarówno ustalenia faktyczne Sądu I instancji jak i materialnoprawna ocena tychże ustaleń są prawidłowe. Błędne, w ocenie Sadu Apelacyjnego, określenie daty początkowej biegu terminu zasiedzenia nie ma wpływu na treść wyroku, który odpowiada prawu. Zarzuty apelacji są bezzasadne. Sad Okręgowy nie naruszył przepisu art. 233 k.p.c. w sytuacji, gdy fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności co do daty budowy przedmiotowej stacji i okoliczności związanych z podziałem geodezyjnym nieruchomości, nie były kwestionowane przez pozwanego. Zarzut naruszenia art. 278 i art. 230 k.p.c. jest zupełnie niezrozumiały. Opinia biegłego nie była potrzebna do rozstrzygnięcia sprawy, w sytuacji gdy Sad zasądził wynagrodzenie za korzystanie z jednej tylko nieruchomości i zastosował w tym celu stawki przedstawione przez powoda. Prawidłowe ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego prowadzą do wniosku o bezzasadności zarzutu naruszenia prawa materialnego a w szczególności, wskazywanych w apelacji art. 224 § 2 i art. 225 k.c. w zw. z art. 352 § 2 k.c. i art. 230 k.c. Ponieważ pozwanemu przysługuje skuteczny względem Skarbu Państwa tytuł prawny do władania jego nieruchomością w zakresie służebności przesyłu, powód nie może ubiegać się o zasądzenie od pozwanego wynagrodzenia, gdyż przesłanką takiego roszczenia jest brak tytułu prawnego do takiego korzystania. Warto też w tym miejscu przypomnieć, że w orzecznictwie sądowym utrwalili się poglądy, że byłemu właścicielowi nie przysługują wobec posiadacza, który nabył własność nieruchomości przez zasiedzenie, roszczenia uzupełniające za okres poprzedzający datę zasiedzenia (por. m.in. wyrok Sadu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2012 r, II CSK 258/11, Lex 1125088). Pogląd ten znajduje zastosowanie do właściciela nieruchomości domagającego się wynagrodzenia od posiadacza zależnego służebności, za okres poprzedzający jej zasiedzenie.

Oczywiście bezzasadny jest zarzut naruszenia art. 5 k.c. Pozwany zgłaszając zarzut zasiedzenia służebności realizuje swoje prawo podmiotowe. Żadne okoliczności nie przemawiają za przyjęciem, by pozwany prawa tego nadużywał. Sam powód okoliczności takich nie wskazuje a w granicach dokonanych ustaleń faktycznych nie dostrzega ich też Sad Apelacyjny z urzędu.

Mając na względzie wszystkie powyższe argumenty Sad Apelacyjny oddalił apelację strony powodowej, jako bezzasadna w oparciu o przepis art. 385 k.p.c., orzekając o kosztach postępowania apelacyjnego na zasadzie art. 98 § 1i3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c.

SSA Hanna Nowicka de Poraj SSA Barbara Baran SSA Sławomir Jamróg